14 Αυγούστου 2026

Μοναχός Σάββας Χιλανδαρινός (1908 – 14 Αυγούστου 1989)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Σχέδιο Ιεράς Μονής Χιλανδαρίου του έτους 1958

Image not found or type unknown

Σχέδιο Ιεράς Μονής Χιλανδαρίου του έτους 1958

Γεννήθηκε στο Πρίμπογι της Ανατολικής Βοσνίας από ευσεβείς γονείς. Είχε και ο ίδιος οικογένεια. Δύο υιοί του έγιναν ιερείς. Η σύζυγός του και η κόρη του μόνασαν. Ο ίδιος ήλθε στη μονή Χιλανδαρίου

το 1971 και διακρίθηκε μεταξύ των πατέρων της. Εκάρη μοναχός το 1973. Πρόθυμος στην υπακοή και επιμελής στην εκκλησία. Μέχρι που γέρασε πολύ, αν και αδύναμος, δεν καθόταν στο στασίδι του. Σπάνια καθόταν για λίγη ξεκούραση. Ήταν λιγόλογος, ήπιος και ήρεμος άνθρωπος. ’Έλεγε μόνο τ’ απαραίτητα και σημαντικά.

Μόλις τελείωνε η πρωινή ακολουθία, δεν ξεκουραζόταν, αλλά έπιανε αμέσως δουλειά. Διακόνημα είχε να επισκευάζει πορτοπαράθυρα και ό,τι άλλο είχε ανάγκη επιδιορθώσεως, μπαλώματος ή συντηρήσεως. Το Χιλανδάρι το έβλεπε σαν σπίτι του και το φρόντιζε με άγάπη και σοφία, έστω πρόχειρα και προσωρινά. Είχε ένα δικό του ξυλουργείο, που το αγαπούσε σαν το κελλί του. Δεν είχε καινούρια μηχανήματα, ούτε ήταν υπέρ των καινοτομιών. Ήταν σαν ένας παλιός, υπομονετικός κι επιμελής μάστορας, που δεν άφηνε να μεγαλώσει το κακό της φθοράς στα ξύλα και τους τοίχους. Από τότε που ήλθε στο Χιλανδάρι, δεν βγήκε ποτέ στον κόσμο. Μια φορά που ήλθε η κόρη του στην Ελλάδα, κάνοντας τον περίπλου του Αγίου Όρους, και ζήτησε να τον δει, πήγε με βάρκα στο πλοίο, την

είδε, τον είδε, και δίχως να πει τίποτε γύρισε πίσω.

Επί δύο χρόνια ήταν άρρωστος από βαριά πνευμονία. Έβηχε συνέχεια πολύ. Δεν θέλησε να πάει στους ιατρούς και να πάρει φάρμακα. Όταν έμαθε ότι η κόρη του εγκατέλειψε τη μοναχική ζωή, λυπήθηκε βαθύτατα. Το θεώρησε μεγάλη ήττα του και δεν μπόρεσε ν' αναρρώσει ποτέ. Λύπη μεγάλη είχε κι όταν του χάλασαν το ξυλουργείο του. Ανεπαύθη παραμονή της μεγάλης εορτής του Άθωνα, της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στις 14.8.1989. Ο π. Ιωάννης γράφει περί αυτού: «Κουράστηκε ένας υπηρέτης του Θεού. Ένα μεγάλο πνεύμα του ιερού τόπου μας, που όχι μόνο τον αγαπούσε, αλλά και τον προστάτευε καθημερινά. Φρόντιζε το κάθε παραμικρό καρφάκι. Αυτό δεν είναι μικρό πράγμα για εκείνες τις μαύρες εποχές, όταν στη Σερβία νοιάζονταν μόνο για υλικά αγαθά και την εξολόθρευση κάθε πνευματικότητος. Για το Χιλανδάρι νοιαζόταν πολύ». Στην ανακομιδή το 2002 τα οστά του βρέθηκαν κατακίτρινα σαν κεχριμπάρι.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Γ' – 1956-1983, σελ. 1243-1244, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*